

Taknyos

Vonszolja maga után a nagy mackót, anya piros magassarkújában, lába előrecsúszik, csónakázik az udvaron, nem zavarja, hogy a rúzs elfolyik a száján, a tus a szemöldökén, hullámszik rajta a smink és anya pöttyös szoknyája, belőle dalok szakadnak fel, hangjegyek kapaszkodnak a lugasban, ahol apa elhajigált csikkeit próbálja meggyújtani, lehetetlen, túl nedvesek, túl rövidek, vonszolja tovább a mackót, a filagória felé, ott csak lesz egy szál cigi, az asztalról cseni el, rohan vissza a lugasba, úgy gyújt rá, ahogy Corina Chiriac, a híres román énekesnő, köhög, marja a füst a torkát, gyakorol, mivel ismert színésznő lesz, közben muszáj az ujját is bekapnia, csak egy kicsit szopizni, tudja: tilos, szégyen, mindjárt iskolás lesz, nem tud ellenállni az erős szívásnak és elernyedésnek, cuppogásnak, ahogy a nyál selymes biztonsága körbeöleli, majd lefolyik a hüvelykjén le az arcára, amit a mutatóujjával maszatol tovább, a nyállal keveredik, és folyik a rúzs a szája körül, közben egyre száll a füst, csípi a szemét, elnyomja, tovább kopog, a ruhásszekrény előtt próbálgatja anya pipacsos ruháját meg a melltartókat, beleakad egy harisnyába, erősen húzza, tépi, szakad, a harag vékony csíkban spriccel belőle, nézi az ágyat, az ágyán a rácsokat, kora délután van, megnyúlnak az árnyak, és imbolyognak a szoba közepén, ijesztő, mint anya este, amikor ráveti magát, ő küzd, tudja mi következik, nem lehet kibírni a hideg sín szorítását, anya a jobb karját belepréseli, és szorosan rákötözi, így kell aludni, minden éjjel, a rácsok röhögnek körülötte, ő meg ott marad egyedül, hallgatja gúnyolódásuk, hangtalanul nyeli a könnyeit, és nem kaphatja be az ujját, sín feszül közte és a selymes biztonság között, és nem maszatolhatja taknyosra az arcát, és nem jajonghat hangosan, mert fél, hogy a száját is, a fejét is sínbe teszi anya.

Gyűrődések

A paprikás szalonna ízére, amiből mohón és sokat ettem
vacsorára nagymamánál.

Az öklendezésre a zománcos bili fölött.

A dió reccsenő hangjára, mikor feltörik, meghal benne
Dióbél királykisasszony.

Anya epres sütiére, a piskóta illatára és a röhögésre, amikor
a húgom születésnap tortájába beleestem.

Anya haspóknak csúfolt.

Apa okostojásnak.

A piacra, ahol mindig erős sajtíz volt, a burduftúróra, a cola
és fanta ízű üdítőkre, a házi csokira, a hatalmas húsos
paradicsomokra, a pityókás kenyér súlyára,
az állandó hétvégi bulikra.

A házban szanaszét heverő, hortyogó férfiakra.

Az öreg iskola vastag, egyenetlen falára, a nyikorgó padlóra,
a doh szagára. A fa vonalzó csattanására, a beszakadó, véres
körmeimre, a büntetés utáni szipogásra.

1989. december 24-ére.

A kormos, füstös, rommá lőtt Temesvárra.

A golyók surrogására a házfal mellett.

A lapos kúzsásra a sötétben, hangtalanul egyik szobából a
másikba. Fekete kendős sikoly a konyha sarkában.

A magyar határra.

A zöld Daciára, hasít a pipacos nyári réten.

A búzakaralászok bólogatására.

Tibi azzal hengegett, egyik este beszökik mellém a kádba,
sajnos nem lett belőle semmi, legfeljebb tíz év múlva
férfiduma, két sör között.

Anya el akart válni, de abból sem lett semmi.

A húgom egyszer kipisilt a református kollégium ablakából.
Máskor kopasz emberek fejére köpködött a szobatársaival,
majd egymás szájára tapasztott kézzel hallgatták a felszálló
káromkodást. Aki elnevette magát, az köpött a következőre.

Az első Kispál-koncertre, a zuhogó esőre,
az ázott bőrkabát szagára csokolózás közben.

A lovas szekérre, a patkó ütemes dobolására az aszfalton,
nagy tata száraz tekintetére, a csúrra, ahol még lógott a kötél,
és arra, hogy meg szeretném nézni az ismeretlen rokont,
ha már élve sose láttam. Kár volt.

A húgom szülésére, ahogy a fájdalomtól kitágult a pupillája.
A zöld szemekről felszálló ködre, a sűrűsödő levegőre,
a hányás ízére a számban.
A vére és mocsokra, amin kicsúszott végül egy újabb lány.